

ha nem jegy volna' elsődleges, s jó formákat is találunk, hol lehetne tartalom. En, ki iustán, s vakmerően lebecoltam, mint a hal, s Te ki kinnal, gyűlölettel ragtad át a könyveket, önmagunk is megtalálunk tárgyaink szépségeit. Komorus: Mindonknek az kéne hát, jó sok konzultáció. Elvarnák feikészülésünk, s nemcsak gondos masolást. Ott beszélgetnénk nyugodtan, fejtenénk ki véleményyt, akkor aztán lenne bennünk emberibb és jobb tudás. Majd a vizsga is jöhetne, ilyenkor nem lenne már. Lincocius: Ezt ei kéne kezdeni, annál jobb, minél előbb.

Barbaricus

ÁLLÁS!...ÁLLÁS!...ÁLLÁS!...ÁLLÁS!...ÁLLÁS!...ÁLLÁS!...ÁLLÁS!...ÁLLÁS!...ÁLLÁS!...ÁLLÁS!

Ha két ötödéves találkozik, szinte biztosra vehető, hogy az első kérdések között szerepel az, hogy "Lesz állásod?". Ezek után következik a lehetőségek eszterelése, a pályázati rendszer szidása. Ez tette szükségessé, hogy a "Bölcsész" is hasábjaira tüzze ezt a kérdést. A pályázati rendszer lényege: 1968-tól kezdve az alsó-, közép- és felsőfoku intézmények megüresedett állásait pályázat útján kell betölteni. Ezzel megszüntették az egyetemek eddigi lehetőségeit, s csupán javaslattevő szerepet kaptak. Rosszmájuk megfogalmazásával: az egyetemi protekció helyett a kinti protekció kapott szabad érvényesülést. Karunkon is létrehozták a Pályázati Bizottságot, mely képviseli az egyetemet ebben a kérdésben. Ennek elnöke Duró Lajos docens, tagjai az évfolyam patronáló tanárai / ebben az évben Fejér Ádám, Szabó István, Valaczkai László és Végh József /, valamint az ötödévfolyam titkára / Torda Márta Z.

Mik az elmúlt év tapasztalatai? Az egyetem a javaslat megtételén túlmenően lényegében tehetetlen, azt a helyi illetékesek úgy változ-

ő tanárok és a végzősök "állásgondjait" egy időben intézték. Ez többi kérdést már ebben az évben megoldották. A KISZ Központi Bizottsága és más országos fórumok nemrégiben összegezték az 1968-as évi tapasztalatokat, s komoly változások várhatók! Talán az előbbi kérdésen is lehetne javítani: ellenőrizni kellene, hogy amennyiben az egyetemi angoszt nem fogadták el, helyes volt-e a választásuk, bevált-e az illető? Amennyiben nem, a döntés meghozóját felelősségre kellene vonni. Ez mindenképp megnövelné a Pályázati Bizottság tekintélyét, döntésének súlyát, mely lényegében öt év tapasztalatain alapul.

Ha ez megvalósulna, akkor mindjárt feltehető a kérdés, hogy helyes-e a bizottság ilyen összetétele? A végzősöket legjobban a KISZ-vezetők ismerik, s épp az ő képviselőik a legminimálisabb. /Csak látszólagos, hogy a patronáló tanárok a feladatot el tudják látni, hisz az igazi megismerésre nekik sincs módjuk. / Mindenképp szükség lenne a bizottság kiegészítésére az alapszervi vezetőségek egy-egy tagjával, azaz a titkár, a szervező titkár és a tanulmányi felelős közül kerülne ki/. Ennek a változásnak igazi jelentősége akkor lenne, ha az egyetem javaslatait súlyának megfelelően értékeli, de jelenlegi megvalósítása is demokratikusabbá tenné a bizottság összetételét, s ez sem tolsó szempont. A KISZ JATE VB-a is foglalkozott ezekkel a kérdésekkel, s egy olyan - karonként felállítandó - bizottság létrehozását javasolta, amely permanensen foglalkozna az V. éves hallgatók állásproblémáival, s konkrét eseteket vizsgálna ki.

Néhány szót szólnék az álláskérdésről is. Állást a bizottság sem tud csinálni, s a tapasztalatok szerint városi középiskolai állás nem nagyon van. /Kivétel talán az angol-francia szak/. Ugyanakkor mind a felvételi vizsgákon, mind az eddigi gyakorló tanításon szerzett tapasztalataim - s nemcsak az egyének - az bizonyítják, hogy középiskolai tanításunk nem tud a kor követelményeinek megfelelni, nem végez elég magasfokú munkát. Ennek nyilván vannak módszerbeli okai is, ezeket most nem feladatom elemezni, azonban vannak olyan, megoldható okai is, melyek eredményeznének jónéhány állást is. Miről van szó? Egyrészt a túlságosan osztálylétszámokról /40 fő körül/; másrészt arról, hogy nagyon sok tanár tanít elég magas heti óraszámban /heti 20-24 helyett 30-35!/. Ez egyiken a létszámok csökkentésével, több osztály létrehozásával; a másikon a túlórák csökkentésével lehetne segíteni. A túlórák számát bármelyik fizetési listáról le lehet olvasni, megszüntetésük egyszerű adminisztratív intézkedés. Ha fizetésemeléssel kapcsoljuk össze, akkor nyilvánosabb zugolódás, ha úgy tetszik életszínvonal-csökkenés nélkül megoldható. /Ennek anyagi fedezetét bizonyos fokig biztosítaná a 18-20 t-os óradíj és az 1350 Ft-os kezdő fizetés közti különbség is, de a hiányzó összeget magasabb szintű "szellemi tőkénk" mindenképp megtérítené! /

Gondolataim nem eredetiek, a kollégiumi folyosókról származnak. Olytatni is lehetne még őket, de már így is visszaéltem a szerkesztőség jóindulatával. Tudom azt is, hogy ezek még megvalósítás esetén sem ártják meg a világot, de talán segítenek egy alapjában helyes döntés ököleatesebb kivitelezésében.

Komlóssy Ákos